

FOAIE PAROHIALĂ

săptămâna 11 - 17 octombrie 2020

Parohia „Sfântul Gheorghe”

Oradea, str. Louis Pasteur, 26

www.parohiasfantulgheorghe.ro

Pr. Olimpiu: 0722/450.013; Pr. Ioan: 0762/698.455

Rugăciune către Creator

Domn și Tată al umanității, tu care ai creat toate ființele umane cu aceeași demnitate, insuflă în inimile noastre un spirit al fraternității.

Inspiră-ne cu visul întâlnirii, dialogului, dreptății și al păcii.

Ajută-ne să creăm societăți mai sănătoase și o lume mai demnă, fără foame, fără sărăcie, fără violență, fără războaie.

Fie ca inimile noastre să se deschidă tuturor popoarelor și națiunilor pământului, pentru a recunoaște binele și frumusețea pe care ai semănat-o în fiecare pentru a crea legături de unitate, proiecte comune, speranțe împărtășite. Amin!

Rugăciune ecumenică

Dumnezeul nostru, Treime a iubirii, prin puterea comuniunii intimității tale divine fă să curgă în noi râul iubirii frățești.

Dă-ne această dragoste care se reflectă prin gesturile lui Isus în familia sa din Nazaret și în prima comunitate creștină.

Dă-ne celor ce suntem creștini să trăim Evanghelia și să-l putem descoperi pe Cristos în fiecare ființă umană, să-l vedem răstignit în angoasa celor părăsiți și uitați ai acestei lumi și înviat în fiecare frate care se ridică.

Vino, Spirite Sfânt, arată-ne frumusețea ta reflectată în toate popoarele pământului, pentru a descoperi că toate sunt importante, că toate sunt necesare, că sunt fețe diferite ale aceleiași umanități pe care o iubești. Amin!

Cu ocazia aniversării zilei dumneavoastră de naștere: **Florian Costin și Vasile Călin Ciupleu**, în numele comunității Parohiei Greco-Catolice „Sfântul Gheorghe”, vă dorim sănătate, fericire și bucurii. Preoții parohiei vor celebra o Sfântă Liturghie, în ziua aniversării.

Vrei să fii tu?

Iată o parabolă despre vremurile noastre. Suntem într-o perioadă a istoriei în care lucrurile par să se destrame pe zi ce trece. În lume, veștile de războaie și de crize nu mai sunt la news-alert. În Biserică, domnește senzația că nu mai e cum era odată: oamenii se îndepărtează de Dumnezeu, familiile sunt tot mai fragile, tinerii, interesați de cu totul alte lucruri decât principiile care odată erau considerate cardinale într-o societate. Într-un astfel de context, cu totul diferit de cel din Palestina, în care Isus propovăduia acum 2000 de ani, parabola Sămănătorului pare a fi mai actuală ca oricând. Cât de reconfortant e totuși, să știi că pentru Dumnezeu nimic nu e nou sub soare! Din sămânța pe care o aruncă în sufletele noastre și în lumea în care trăim, știe foarte bine că mare parte se pierde. Știe dintotdeauna că vor fi oameni care au alte bucurii, alte interese și oameni pe care frica și grijile acestei lumi îi mână de colo-colo. În toți aceștia, Cuvântul lui Dumnezeu, cu toată fecunditatea lui roditoare de bucurie, de pace și de seninătate, este destinat să moară împreună cu toate darurile sale.

Exista în schimb oameni care fac spațiu în sufletul lor Cuvântului vieții, iar în ei acesta rodește însutit, cât pentru toți ceilalți la un loc. Într-o lume biciuită de teroarea nazistă, au existat oameni ca Maximilian Kolbe sau ca Edith Stein, care au rodit bogat, în timp ce în jurul lor totul era piatră. În timpul prigoanei comuniste, au trăit oameni ca episcopul Valeriu Traian Frențiu și cei împreună cu dânsul, care în mijlocul spinilor și al pustiirii, au făcut să rodească Cuvântul lui Dumnezeu în viața lor.

Isus rostește la sfârșitul parabolei o invitație interesantă: cine are urechi de auzit să audă! La o primă lectură, ni s-ar părea ceva evident. Dar de câte ori auzim și noi fără să ascultăm? De câte ori nu există o corespondență între ceea ce auzim și ceea ce trăim? Cu Dumnezeu sau cu oamenii, avem un fel de barieră interioară redată atât de plastic de expresia populară: „a intra pe o ureche și a ieși pe cealaltă”, simptomul unei totale lipse de interes și al unei delimitări interioare între minte și inimă. Ascultarea de care vorbește Isus este în schimb o conformare la Cuvântul lui Dumnezeu, ce devine far, principiu și călăuză înspre plinătatea vieții.

Adevărata provocare a parabolei de astăzi nu o reprezintă sămânța pierdută, ci o simplă întrebare, ce ne privește pe fiecare dintre noi: vrei să fii tu pământul bun în care Cuvântul lui Dumnezeu să rodească?

PS Claudiu, Episcopul Curiei